

Barcelona, capital del porno

Des de fa un parell d'anys Barcelona s'ha convertit en la ciutat europea on es concentra una major activitat pornogràfica. Es roden films X amb assiduïtat, hi ha un gran planter d'actors, actrius i directors, hi ha productores i distribuïdores especialitzades i el Festival de Cinema Eròtic s'ha consolidat com un dels més prestigiosos de tot el món.

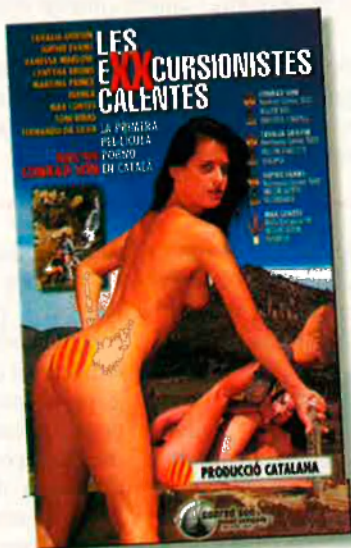

Aquesta explosió de la Ciutat Comtal com a centre neuràlgic de la producció pornogràfica es podria datar, sense por d'equivocar-se, el 1993. En aqueix any, José María Ponce inicia el rodatge d'una sèrie de pel·lícules *hardcore* de caràcter amateur, conegudes amb el títol genèric d'*Aficionados espanyols*, i posa en marxa la primera edició del Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona. A partir d'aqueix moment, ja no seria el mateix per a Catalunya ni per al cinema classificat X a l'estat espanyol. Eva Morales, una de les actrius més atrevides del gènere, ho té clar: "Actualment s'està rodant molt bé a l'estat espanyol i a Barcelona. Es fan pel·lícules de gran qualitat i es pot dir que el porno, com a indústria, està perfectament consolidat. I no ja tan sols en l'àmbit cinematogràfic, sinó també pel que fa al circuit d'actuacions en viu. A poc a poc s'ha obert camí, i tot gràcies a José María Ponce, que un bon dia va dir que el porno a l'estat espanyol s'havia d'impulsar, i sí que ho va aconseguir, sí!".

Però, què té Barcelona que no tinguen altres capitals de l'estat, per a mostrar tant d'interès pel cinema per a adults?... La resposta la té el director de Girona Narcís Bosch, un dels cineastes amb més projecció de futur que en la passada edició del Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona va guanyar els guardons a la millor pel·lícula i millor director per *Taxi hard*. Segons Narcís, "el que està passant a Barcelona és quasi un fenomen social. És una ciutat molt cosmopolita, on conviu molta gent procedent de cultures diferents. És com una Nova York en miniatura, i la mentalitat és molt oberta, molt europea, al contrari que altres ciutats, com per exemple, Madrid. Tan sols ací es

concep que s'haja consolidat el Festival Eròtic i que hi haja un *star-system* que no té res a envejar a les estrelles franceses, italianes i alemanyes".

Ponce, pare del sexe dur. El madrileny José María Ponce sempre ha desenvolupat el seu treball professional a Barcelona. La seua vida sempre ha estat marcada pel cinema *hardcore*, i ja des dels anys 80 va demostrar les seues inquietuds rodant modestes cintes de temàtica sadomasoquista, editant la mítica revista *Sadomaso* (va arribar a vendre 7.000 exemplars mensuals en la seua millor època), i fins i tot treballant com un esclau en el famós Palau del Sado de Barcelo-

na. Durant la dècada dels 90, a més de realitzar nombroses pel·lícules porno (*Solas en la madrugada*, *Venganza sexual* i *Perras callejeras*, entre d'altres), va dirigir el Festival Internacional de Cinema Eròtic de Barcelona fins a aconseguir pujar-lo al més alt del circuit especialitzat, i convertir-lo en un punt de trobada ineludible de crítics, professionals del sector i estrelles del porno. Ponce va abandonar les regnes del Festival el 1999 per a reprendre la direcció del *Sadomaso* i tornar a posar-se darrere les càmeres per a rodar un nou film X de caràcter semi-autobiogràfic, *Vivir follando*, i partici-

par activament (guió i codirecció) en *Four sex rooms*, una paròdia X del film *Four rooms* dels exitosos directors Quentin Tarantino i Robert Rodríguez.

El Festival Internacional de Cinema Eròtic continua vivint dies de vi i roses, però ara ja totalment desvinculat de Ponce i organitzat per PROFEI, SL, una ambiciosa empresa privada de caràcter independent. El pròxim mes d'octubre celebrarà amb tota mena de luxes la VIII edició en el marc de La Farga de L'Hospitalet, esperant trencar tots els registres i arribar a la xifra rècord de 75.000 visitants. Però això no faltaran els reclams que despertem l'interès dels curiosos i aficionats en general: se celebrarà la primera convenció de *webmasters* (responsables de xarxa en Internet) de temàtica eròtica; es prestarà una especial atenció a la moda del fetitxisme (tant en art com en cinema); s'establiran

noves categories en l'apartat de premis (per exemple, hi haurà guardons per al millor DVD i escena lèsbica, entre d'altres); es comptarà amb la presència en viu i en directe de superestrelles internacionals, com Rocco Siffredi, Laura Angel o Stacy Valentine; i, per si això no fóra prou reclam, durant la celebració del Festival, l'actriu italiana Rosanna Doll intentarà batre l'actual rècord mundial de la major *gang-bang* (orgia d'una dona amb homes) de la història, fent l'amor amb més de sis-cents voluntaris prèviament inscrits telefònicament. Un rècord per a les pàgines més abissals del Guinness.

Generació X. Ponce va alçar la indústria porno de l'estat espanyol des de Barcelona, animant i afavorint l'aparició d'una generació de nous actors, actrius i directors. El

En l'altra pàgina, José María Ponce, impulsor del porno des de Barcelona, i la seua "esclava" Aida, amb qui fa espectacles sadomaso. En aquesta pàgina, caràtula de la pel·lícula *Les excursionistes calentes* (la primera cinta X en català), i un detall promocional de l'imperi Private, que ha establert la seua seu a Barcelona.

Una parella de moda

Toni Ribas i la seua companya sentimental i professional, Sophie Evans, són la parella de moda dins del circuit pornogràfic. Actuen en directe en sales de festa, treballen amb assiduitat per a directors catalans i acaben d'obrir la seua pròpia web en la xarxa (www.sophieevans.com) per a atendre personalment els seus milers de fans en tot el món. Ribas entén el futur d'ell i el de Sophie com "brillant":

—Vostè, junt amb Sophie Evans, forma una parella estable tant dins com fora dels platós, una cosa bastant inusual dins de la indústria porno.

—Nosaltres això ho portem molt bé. Estem junts des de fa uns quants anys i funcionem perfectament, tant en els films X com en la nostra vida privada.

—La seua parella li ha donat estabilitat com a actor X?

—Jo tot el que sóc li ho dec a Sophie, ja que em va donar moltíssima confiança i em va fer creure fermement en les meues qualitats com a actor porno. Ens respectem moltíssim, i això en una parella que viu del cinema hard és fonamental.

—Es consideren privilegiats per treballar amb Private i Andrew Blake?

—Sí, en aquest sentit som molt afortunats. A Private són molt professionals, i hem posat per a ells en diversos vídeos de sexe dur. Que ens cridara el mestre Andrew Blake fou tota una sorpresa. Ens vam conèixer en l'últim Festival de Cinema Eròtic de Barcelona i va quedar fascinat

KAVIER GÓMEZ

Sophie Evans i Toni Ribas han posat per a EL TEMPS. La portada de la revista i aquesta imatge mostren el resultat.

amb Sophie. Ens va cridar per a rodar una de les seues luxoses pel·lícules i no ho vam dubtar ni un segon, ja que és un dels grans directors del porno mundial que hi ha actualment en actiu. M.V.

L'actor castellonenc Nacho Vidal és famós per la grandària del seu penis. Ha treballat amb els millors professionals del gènere de tot el planeta.

barceloní Conrad Son és l'únic realitzador d'aquesta "generació X" que roda en català, malgrat els inconvenients i riscos en la distribució que això comporta. Ha dirigit més d'una dotzena de llargmetratges X, participa en concerts en directe amb el seu propi grup, Conrad Son & the Porno Band, té línies telefòniques calentes, un programa televisiu de caire eròtic, i fins i tot dirigeix una revista especialitzada, *Petó X*. Tot un xicotet empori. Alguns dels seus films més coneguts són *Les partisans*, *La follera mayor* i *Les excursionistes calentes*. Per a Conrad, Barcelona és un lloc ideal per a concebre i organitzar cinema porno: "És una ciutat moderna, europea, industrialitzada i amb una xarxa de comunicacions excel·lent. Està prop del sud de França, de les Illes Balears, de la Costa Valenciana, que són els llocs del Mediterrani on es roden gran

part de les pel·lícules porno europees". "A més", insisteix, "Barcelona també té una mentalitat oberta respecte de la indústria del sexe i una llarga tradició d'espec-

tacles eròtics en viu; els exemples els tenim a El Paralelo, a la sala Bagdad i, per descomptat, en la consolidació definitiva d'àmbit internacional del Festival Eròtic". El gironí Narcís Bosch també pertany a aquesta nova generació de directors porno, encara que ell, a diferència de Conrad, concep el porno d'una forma més directa. S'ha especialitzat en el gènere gonzo i les seues pel·lícules combinen el sexe dur amb la comèdia, el rock i tot tipus d'influències multimèdia. És un dels directors joves (tan sols té 28 anys) més personals i creatius, i així ho testimonien films tan contundents i originals com *Caspa Bros. The movie* o *Taxi hard*, molt reconeguda dins del circuit X.

Però Conrad Son i Narcís Bosh no estan sols. Hi ha altres directors catalans que roden cinema per a

adults. Els acompanyen Àngel Mora, de Sitges, especialitzat a combinar erotisme i cinema fantàstic (les seues obres *Górex* i *Vampira* així ho demostren), i Tatiana Lies, una barcelonina que va debutar com a directora X l'any passat amb *Àngel de noche*, un atrevit còctel de vampires libidinoses i música techno que va tenir molta repercussió en els mitjans de comunicació en estar dirigit per una dona. "Jo no he sigut la primera xica a dirigir porno. María Bianco i Lina Romay ja ho van fer abans, però sí que he sigut l'única que no era actriu ni estava involucrada directament en el negoci, així que la repercussió que vaig tenir en la premsa fou fabulosa. Fins i tot van venir a cobrir el rodatge els del Canal Playboy americana", diu Lies.

Aquests realitzadors són nous i prometedors per a la indústria, però Barcelona també aglutina una colla d'actors i actrius que ja s'han obert camí dins de l'*star-system* i que són autèntiques figures per als aficionats. Destaca, entre d'altres, Toni Ribas (natural de Sant Boi, vegeu entrevista en pàgina 20), la seua muller Sophie Evans, Max Cortés, Sara Bernat (anomenada "l'huracà de Terrassa" per la seua gran fogositat), la neozelandesa Tavalia Griffin (l'actriu fetitxe de Conrad Son) o el castellanenc Nacho Vidal, famós per la grandària del seu penis, i que actualment triomfa als Estats Units com a actor i director. Molts d'ells diuen que s'ho han passat malament abans d'aconseguir la fama. L'experiència de Nacho Vidal és significativa: "Jo vaig haver de fer alguna cosa que no m'agradava. Fou en una pel·lícula que vam rodar junt amb Max Cortés, on havíem de foliar amb dones molt velles. Vaig haver d'eixir del set de rodatge per a vomitar".

Les arrels del sexe. Tots aquests actors i actrius no ixen de sota les pedres. La majoria, abans de debutar en l'àmbit del cinema porno, havien treballat en diferents clubs nocturns, locals on es practica el sexe en viu i que han funcionat com escoles de tècnica pornogràfica. El major referent és la sala Bag-

29 . 2000

CONDICIONS GENERALS

- LES OBRES ASPIRANTS A AQUESTS PREMIS HAURAN DE SER INÈDITES I ESCRITES EN CATALÀ.
- ALS ORIGINALS ES FARÀ CONSTAR EL NOM, L'ADREÇA I EL TELÈFON DE L'AUTOR. SI L'AUTOR DESITJA QUE L'OBRA SIGA FETA PÚBLICA AMB FRECUÈNCIA, HAURÀ D'INDICAR-HO EXPRESSAMENT, ADJUNTANT-HI EL COBRE I LA FOLIA CORRESPONDENT.
- NO PODRAN SER TINGUES EN COMPTA LES OBRES JA PREMIADES EN ALTRES CONCURSOS.
- CADASCUN DELS PREMIS PODRÀ, A PARER DEL JURAT CORRESPONDENT, DE XAR DE SER ADJUDICAT, SI LES OBRES PRESENTADES A CONCLURE NO REUNEIXEN LES CARACTERÍSTIQUES ADEQUADES O LA QUALITAT D'ÚNIC. ELS PREMIS TAMBÉ PODRAN SER FRACCIONATS.
- LES OBRES ASPIRANTS A QUALSQUEL D'AQUESTS PREMIS HAURAN DE SER PRESENTADES L'EDITORIAL TRES I QUATRE (C/ PÉREZ BAYER, 11, 46002 VALÈNCIA) ABANS DEL 15 DE SETEMBRE DE 2000.
- ELS ORIGINALS NO PREMIATS PODRAN SER RETIRATS A PARTIR DEL 30 DE NOVENBRE A L'AFORÇA DE L'EDITORIAL TRES I QUATRE, SINS D'UN TERMINI DE TRES MESOS. PASSAT AQUEST TERMINI, ELS ORIGINALS SERAN DESTRUÏTS.
- L'EDITORIAL TRES I QUATRE ES RESERVA EL DRET DE PUBLICAR ALGUNA DE LES OBRES NO PREMIADES QUE CREUESS INTERESSANT, D'ACORD AMB EL JURAT CORRESPONDENT. L'EDITORIAL ES COMPROMET A COMUNICAR AQUESTA DECISIÓ A L'AUTOR DURANT ELS TRES MESOS SEGUENTS A LA PUBLICACIÓ DEL VEREDICTE, PER FORMALITZAR EL CONTRACTE D'EDICIÓ CORRESPONDENT.
- L'IMPACT DEL PREMI ES FARÀ EFECTIU A L'AUTOR EN EL MOMENT DE L'APARICIÓ DE L'OBRA PREMIADA.
- LA PRESENTACIÓ DELS ORIGINALS SUPERA L'ACCEPTACIÓ D'AQUESTES BASES, QUE ACTUEN AMB VALOR DE CONTRACTE.

XXIX premis OCTUBRE

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

JURATS: ORIOL BOHIGAS, JOSEP FONTANA, VICENT SANCHIS, RODOLF SIRERA I JOAN MANUEL TRESSERRAS.

ELS ORIGINALS ES PRESENTARAN PER QUÍNTUPLICAT A DOBLE ESPAI PER UNA SOLA CARA I HAURAN DE TENIR UNA EXTENSIÓ DE 150 A 200 FULLS; CADA FULL TINDRÀ ENTRE 1.800 I 2.000 CARÀCTERS.

L'IMPORT DEL PREMI ÉS D'1.000.000 DE PESSETES.

PÉREZ BAYER, 11
46002 VALÈNCIA

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

JURATS: NADÍ DOMÍNGUEZ RUIZ, IGONABE MORA, CARMÉ PIERA, FRANCESCO GELLES I MÀRIUS SERRA.

ELS ORIGINALS ES PRESENTARAN PER QUÍNTUPLICAT A DOBLE ESPAI I PER UNA SOLA CARA I HAURAN DE TENIR UNA EXTENSIÓ DE 150 A 200 FULLS; CADA FULL TINDRÀ ENTRE 1.800 I 2.000 CARÀCTERS.

L'IMPORT DEL PREMI ÉS DE 2.000.000 DE PESSETES.

edicions 314 València

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

JURATS: VICENT ALTARÉ, DAVID CASTILLÓ, JAUME CREUS, JAUME PÉREZ MONTANER I AGUSTÍ VILLARONCA.

ELS ORIGINALS ES PRESENTARAN PER QUÍNTUPLICAT, A DOBLE ESPAI I PER UNA SOLA CARA I HAURAN DE TENIR UNA EXTENSIÓ D'ENTRE 50 I 70 FULLS.

L'IMPORT DEL PREMI ÉS DE 500.000 PESSETES.

TEL. 96 351 64 92
FAX: 96 352 98 72
E-MAIL: 314@ARRAKIS.ES

"Els actors X catalans són espontanis i disciplinats"

Considerat per la crítica especialitzada com un dels directors fonamentals de la història del porno, el californià Andrew Blake fou l'introduïdor de l'estètica del vídeo-clip i de la publicitat actual dins del cinema X a la fi dels vuitanta. També ell ha cedit a l'influx que Barcelona té sobre la indústria del porno.

Andrew Blake està fascinat amb l'arquitectura burgesa de Barcelona. El realitzador nord-americà ha descobert sumptuosos interiors d'edificis barcelonins del segle XIX que podrien servir com a decorats per als seus darrers films. Fa tres anys, Andrew Blake va deixar d'ambientar les seues sofisticades produccions en les funcionals i ultramodernes mansions californianes per a buscar una arquitectura menys freda i més acollidora.

—Per què li agraden les ciutats europees per a rodar?

—Les ciutats d'Europa amb un passat històric són increïbles. Trobe llocs per a rodar més atractius que les mansions de Malibú o Beverly Hills, on treballa regularment. M'agraden especialment París, Budapest, Niça i Venècia. Tenen un atractiu especial, molta personalitat i glamour.

—En un dels seus darrers films vostè ha treballat amb actors catalans, com ha estat l'experiència?

—Sí, en *Aroused* vaig treballar amb actors catalans i estrangers que viuen fa molt de temps a Barcelona. Els catalans són espontanis, però disciplinats. Jo donava un parell d'instruccions i ells podien treballar lliurement a partir de les meues idees. En els darrers anys he treballat amb Olivier de Sánchez, Carmen, Toni Ribas i Sophie Evans, que em sembla fascinant. Sophie és la protagonista de *Decadence* que vaig rodar fa poc a Venècia.

—L'anomenat vídeo gonzo o vídeo amateur s'ha fet hegemònic als Estats Units. Què opina vostè de la situació actual d'una indústria pornogràfica que ja no s'interessa per les produccions de qualitat?

—No sóc contrari al subgènere gonzo, però, trobe que aquests films de baix pressupost tenen sempre una estètica molt bruta, poc cuidada i amb una realització amateur barroera. Les joves inexpertes que treballen són tractades amb brutalitat i les escenes de sexe resulten ofensives. Per la meua banda, sempre he intentat retratar actrius que siguin sofisticades i belles. És molt important que les meues

quixen excitin l'espectador amb la seua elegància i glamour. En tot cas, crec que és possible la convivència del subgènere gonzo amb els films més sofisticats. Actualment, el mercat porno és molt ampli i tenim un públic per a cada tipus de gènere.

—Com veu el canvi d'orientació cap al gonzo de certs prestigiosos realitzadors dels vuitanta, com John Leslie o John Stagliano?

—Em sembla fantàstic, sincerament. Les sèries *The Lecher* i *The Voyeur* de John Leslie són molt originals.

També m'agraden certs capítols de la sèrie *Buttman* de Stagliano. Tant Leslie com Stagliano mouen la càmera amb criteri i ells són els autèntics protagonistes dels seus films. En involucrar-se directament en l'acció eròtica aconsegueixen una relació molt directa amb l'espectador. En principi, no em sembla negatiu que certs realitzadors de prestigi explotin el gonzo. El problema d'aquest subgènere és la proliferació desmesurada de pel·lícules realitzades per ineptes que no tenen cap fonament tècnic o artístic. Els resultats són sempre depriments. A més, el mercat està saturat i per a l'aficionat resulta molt difícil distingir les produccions de qualitat de les roïnes.

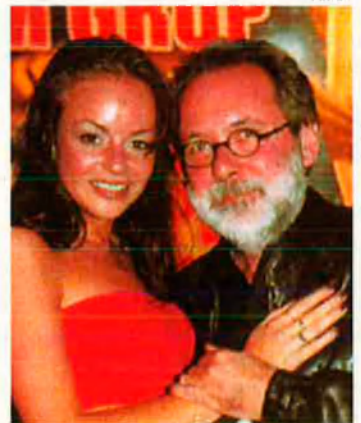
—Ha influït en el seu estil elegant l'experiència que té com a fotògraf de Penthouse?

—Evidentment. A diferència d'altres directors, el meu erotisme és més suggestiu que explícit. Sempre estic buscant una harmonia compositiva amb imatges molt càlides. En els meus films els diàlegs són mínims i les escenes sexuals tenen una feble linealitat argumental. Tot això és influència directa del meu treball en la fotografia eròtica. He de precisar, però, que el meu objectiu fonamental és el mateix que el de qualsevol director de cinema X: aconseguir que l'espectador es masturbe amb la visió dels nostres films. No hem d'oblidar mai que la nostra finalitat és incitar l'onanisme.

—Molts aficionats al porno critiquen que en els seus films hi ha massa escenes de lesbianisme i, en canvi, molt poca activitat heterosexual. Per això el seu cinema s'ha definit com a "porno light". Està d'acord amb aquesta definició?

—Completament. No puc negar la meua debilitat per les escenes de lesbianisme. En molts dels meus films hagués preferit treballar exclusivament amb dones i no comptar amb actors. M'agrada la bellesa i les dones són més belles que els homes.

M. V. / Lluc Soler

Andrew Blake. Adora Barcelona i el seu famós Festival Eròtic.

dad (ubicada prop del Paralelo), un temple de la pornografia en directe que funciona des de fa més de vint anys. Per l'escenari del Bagdad han passat molts actors novells que, amb el temps, s'han convertit en autèntiques estrelles del *hard* espanyol, com Toni Ribas, Sophie Evans, Nacho Vidal o l'actor nan Holly One.

Actualment, el mític Bagdad continua oferint poderosos espectacles en directe, però a més ha ampliat el seu camp d'operacions a Internet. A través de bagdad.com el client pot escollir entre 22 xiques diferents i fer realitat les seues fantasies sexuals per una tarifa de 50 pessetes el minut.

El magnetisme de Barcelona com a nucli de tota l'activitat pornogràfica tampoc l'ha passat per alt la totpoderosa empresa Private, un autèntic imperi sexual que fins fa molt poc estava ubicada a Suècia i que, actualment, té la seu permanent a Catalunya. Private entén que Barcelona és el centre del porno europeu, i que és allí on una empresa que fa més de trenta anys que és una referència fonamental en el cinema per a adults, ha d'arrelar en el nou mil·lenni. Fundada el 1965 per Berth Milton –que va editar una modesta revista amb fotografies de xiques guapes lleugeres de roba– ara la dirigeix de manera més ferotge el seu fill, Berth Milton Jr. Avui, Private és un autèntic *holding* que factura prop de 4.000 milions de pessetes l'any: edita quatre revistes, produeix vídeos, DVD, té portals en Internet, és l'espònsor de pilots de Fórmula 3000 i, fins i tot, comercialitza la seua pròpia beguda energètica. No cal dir que Private ha comptat amb diferents actors catalans per a les seues pel·lícules i reportatges fotogràfics, com ara Sara Bernat, Toni Ribas o la torbadora Sophie Evans.

A Barcelona també han sorgit productores que han apostat pel producte autòcton, com Fisgón Club (especialitzada en porno interpretat per no-professionals, vegeu pàg. 24) i Caspa Bros, entrada en produccions d'un pressupost modest i sexe molt dur. Però la tasca més important de producció

Un gènere amb molts pocs mestres vius

Andrew Blake és un dels pocs mestres del cinema X que queden en actiu. Els aficionats reconeixen perfectament el seu estil, ja que es tracta d'un autèntic creador d'atmosferes oníriques i sensuals. Però en l'actualitat queden molts pocs mestres de la pornografia dirigint. A les malaurades morts del francès Michel Ricaud (el va arrossegar una ona en les Illes Seychelles el 1994) i la més recent del prolífic italià Joe D'Amato (va morir el 1999 a causa d'un infart), cal afegir la pèrdua del nord-americà Bruce Seven aquest mateix any. Seven va debutar durant els anys 80 com a realitzador porno, destacant immediatament de la resta dels seus col·legues gràcies a imprimir a les seues produccions un desvergonyiment i una gran alegria formal. Va treballar amb les estrelles del moment, com la inigualable Ginger Lynn, per a qui dirigiria títols d'autèntic culte entre els aficionats. En la dècada dels 90 es va especialitzar en atrevides cintes lèsbiques i de caire fetitxista, com tota la sèrie *Takin' it to the limit*, *Buttslammers* o *Beyond reality*, concebudes per ell mateix o amb companyia de la seua companya sentimental (i també actriu porno) Bionca. Amb la seua mort, el porno perd un dels autors més renovadors i transgressors. **M.V.**

i distribució està a càrrec d'Internacional Film Grup (IFG), que des de fa uns quants anys trau endavant els seus propis projectes, aconseguint en tots ells uns resultats envejables. Per IFG han passat tots els noms rellevants del porno estatal i català, com per exemple José María Ponce, Conrad Son, Maria Bianco (actual cap de producció), Nacho Vidal, Sara Bernat, Max Cortés, Toni Ribas i molts altres.

IFG copa quasi la totalitat del mercat videogràfic, i té delegacions a València, Màlaga i Madrid. La seu de Barcelona és la més activa, roda films que són de gran acceptació popular i que poden competir en l'estranger. "El treball d'IFG és fonamental per a la indústria del porno", assenyala Narcís Bosch. "Aposten per les pel·lícules fetes ací, posen ganes i confien en la gent". Acaben de produir el pròxim film de Bosch, *Bulls & milk*, que segons el director, és diferent de tot el que s'ha fet abans a l'estat espanyol en aquest terreny. "És una pel·lícula amb trets, acció... Un film atípic, que no es podria haver tirat endavant sense comptar amb IFG". I tampoc, probablement, sense l'empremta que les produccions sexuals *made in Barcelona* tenen ja en tot el món.

Manuel Valencia

L'actriu X Sara Bernat. És coneguda en el seu món com "l'huracà de Terrasa" per la seua gran fogositat.